KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 17. DECEMBER 1984 [1]

Nippon Seiko KK
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

Sag 258/84 R

Sammendrag

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser — afvejning af samtlige berørte interesser

(EØF-traktaten, art. 185 og 186; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

Udsættelse af gennemførelse og andre foreløbige forholdsregler kan ikke komme i betragtning, medmindre de påberåbte faktiske og retlige omstændigheder til støtte for dem umiddelbart begrunder, at de træffes. De skal endvidere være uopsættelige i den forstand, at det er nødvendigt, at de træffes og har virkning, før afgørelsen i realiteten foreligger, for at undgå, at den, der begærer dem, ikke lider et alvorligt og uoprettelig tab. Endelig skal de være foreløbige i den forstand, at de ikke foregriber afgørelsen i realiteten. Under en sag om foreløbig forholdsregel skal der ske en afvejning af samtlige berørte interesser.

I sag 258/84 R

NIPPON SEIKO KK, 2-3-2, Marunouchi, Chiyoda-Ku, Tokyo, Japan, ved Jeremy Lever Queen's Counsel, Gray's Inn, Barrister Eleanor Sharpeston, Middle Temple, og Solicitor Robin Griffith, advokatfirmaet Coward Chance, 21-22, avenue des Arts, 1040 Bruxelles, Belgien, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J.-C. Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Gijs Peeters og Erik Stein, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jörg Käser,

1 — Processprog: Engelsk.

direktør for direktoratet for juridiske anliggender, Den europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved John Temple Lang, som befuldmægtiget, og med adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

intervenient,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning af 5. december 1984 har Nippon Seiko KK indgivet begæring om foreløbig forholdsregel med påstand om at få udsat gennemførelsen af Rådets forordning nr. 2089/84 af 19. juli 1984 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse kuglelejer med oprindelse i Japan og Singapore (EFT L 193, s. 1) for så vidt som den sagsøgende virksomhed omfattes af forordningen, samt nedlagt påstand om enhver anden foranstaltning, der efter de foreliggende omstændigheder er retmæssig eller rimelig.

2 Begæringen, der er registreret på Domstolens justitskontor den 5. december 1984, er indgivet i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og 86 og procesreglements artikel 83.

3 Sagsøgeren har henvist til stævningen i annullationssøgsmålet vedrørende forordning nr. 2089/84, som sagsøgeren har indgivet til Domstolens justitskontor den 2. november 1984.

4 Kommissionen har ved kendelse af 13. december 1984 fået tilladelse til at intervenere i sagen om foreløbig forholdsregel. Kommissionen har dog ikke indgivet skriftlige indlæg.

5 Sagsøgeren har gjort gældende, at virksomheden og dens datterselskaber i fremtiden er nødt til at betale en endelig antidumpingtold på indførsler af kuglelejer, der — i tilfælde af senere annullation af den anfægtede forordning og tilbagebetaling af beløbene — vil påføre virksomheden et tab i den pågældende periode, derved, at den ikke kan disponere over pengene, eller at den bliver nødt til at optage et lån for disse beløb i den pågældende periode.

6 Sagsøgeren har anført, at inden der foreligger en endelig afgørelse i hovedsagen, er sagsøgerens europæiske datterselskaber villige til at stille sikkerhed over for de forskellige kompetente toldmyndigheder for den endelige antidumpingtold, der skal betales i fremtiden; omkostningerne ved sikkerhedsstillelsen er mindre end den rentesats, som sagsøgerens europæiske datterselskaber skal betale, dersom de er nødt til at betale den endelige told til forfaldstid. Således er renten eksempelvis i Det forenede Kongerige 11,69 %, medens garantien kun koster 0,4 %. Følgelig gælder det, at hvis der ikke hurtigt gives medhold i nærværende begæring, vil sagsøgerens datterselskaber miste betragtelige rentebeløb.

7 Sagsøgeren har endvidere henvist til kendelsen fra Domstolens præsident af 20. oktober 1977 i sag 119/77 R Nippon Seiko KK mod Rådet og Kommissionen (Sml. 1977, s. 1867). Sagsøgeren har endvidere anført, at der ikke i fællesskabsretten findes nogen bestemmelse, der foreskriver betaling af renter ved tilbagebetalingen af antidumpingtold, der er blevet krævet betalt med urette. Endelig har sagsøgeren henledt opmærksomheden på, at man tidligere har været nødt til at acceptere tilbagebetaling uden rente af antidumpingtold, der var betalt i henhold til en forordning, der senere blev kendt ugyldig af Domstolen.

8 Vedrørende de omstændigheder, der umiddelbart begrunder de foranstaltninger, der er nedlagt påstand om, har sagsøgeren udtrykkeligt henvist til stævningen i hovedsagen, der afgiver talrige grunde for annullation.

9 Rådet har anført, at den grundforordning om antidumpingtold ikke fastsætter nogen adgang til at lade en sikkerhedsstillelse træde i stedet for opkrævningen af en definitiv antidumpingtold. Det er herved nødvendigt at sondre mellem endelig antidumpingtold og foreløbig told, idet der med hensyn til sidstnævnte er udtrykkelig hjemmel for sikkerhedsstillelse.

10 Rådet har videre anført, at den eneste uoprettelige skade, som sagsøgeren kan komme til at lide, er rentetabet på den endelige told i det tilfælde, hvor denne betales, men senere refunderes, fordi sagsøgeren får medhold i hovedsagen. Man kan ikke anse et sådant tab som alvorligt. Rådet har endvidere hævdet, at sikkerhedsstillelsen ikke tilstrækkeligt vil kunne sikre fællesskabsindustriernes interesser. Formålet med en antidumpingtold er at hæve prisen for indførte produkter for at fjerne virkningerne af dumping, og dette formål ville ikke blive opnået, dersom der kun blev krævet sikkerhed.

11 Til slut har Rådet anført, at dersom der i nærværende tilfælde ville blive givet opsættende virkning, vil der ingen grund være til ikke at gøre det samme for en hvilken som helst forordnings vedkommende, der fastsætter endelig antidumpingtold, når den blot påstås annulleret for Domstolen.

12 Ifølge EØF-traktatens artikel 185 gælder det, af indbringelse af klager for Domstolen [ikke] har opsættende virkning. Domstolen kan dog, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede afgørelse og foreskrive enhver anden foreløbig forholdsregel i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og 186.

13 Foranstaltninger af denne art kan ifølge fast retspraksis ikke komme i betragtning, medmindre de påberåbte faktiske og retlige omstændigheder til støtte for dem umiddelbart begrunder, at de træffes. De skal endvidere være uopsættelige i den forstand, at det er nødvendigt, at de træffes og har virkning, før afgørelsen i realiteten foreligger, for at undgå, at den, der begærer dem, ikke lider et alvorligt og uopretteligt tab. Endelig skal de være foreløbige i den forstand, at de ikke præjudicerer afgørelsen i realiteten.

14 Medens sagsøgeren i nærværende sag har anført faktiske og retlige anbringender, der umiddelbart kan begrunde, at der gives den anfægtede forordning opsættende virkning, skal Domstolen dog også vurdere, hvor hastende en sådan opsættende virkning er, og behovet for den at undgå, at sagsøgeren lider en alvorlig og uoprettelig skade som ovenfor anført.

15 Det tab, som sagsøgeren påstår at komme til at lide, er rentetabet i forbindelse med antidumpingtolden, idet dette beløb ikke tilbagetales, selv om sagsøgeren får medhold i realiteten.

16 Parterne var i retsmødet enige om, at sagsøgeren ikke kan få fuldstændig erstatning, herunder erstatning for rentetabet — dog tilsyneladende bortset fra Forbundsrepublikken Tyskland — dersom sagsøgeren vinder hovedsagen. Domstolen kan ikke på sagens nuværende trin udtale, at der kan træffes afgørelse om tilbagebetaling af renter i hovedsagen eller i sager i tilknytning hertil, uden at man dog kan udelukke denne mulighed.

17 Under hensyn til varigheden af hovedsagen og de af sagsøgeren anførte rentesatser, kan man ikke betragte et sådant rentetab som ubetydeligt.

18 Ser man således problemet alene fra sagsøgerens synspunkt kan man derfor nok sige, at der i nogen grad foreligger uopsættelighed; under en sag i henhold til EØF-traktatens artikel 185 og 186 skal der dog ske en afvejning af samtlige berørte interesser.

19 Rådet og Kommissionen har kunnet påvise, at gennemførelsen af de foreløbige forholdsregler, som der er nedlagt påstand om, ville medføre væsentlig skade for Det europæiske økonomiske Fællesskab, idet et krav om alene at stille sikkerhed, således som der er nedlagt påstand om det af sagsøgeren, ville have en klart mindre beskyttende virkning end selve pålæggelsen af antidumpingtolden. En sådan foranstaltning ville ikke tage tilstrækkelig hensyn til fællesskabsindustriens interesser, ligesom den ville indebære en risiko for en ophævelse af den virkning, der søges opnået ved selve forordningen.

20 Det skal endvidere bemærkes, at den skade, som sagsøgeren hævder at lide, på ingen måde er noget særligt for virksomheden, idet den tværtimod almindeligvis kan opstå hver gang en antidumpingtold pålægges. Der er derfor ikke nogen særlig omstændighed i denne sag, der kan begrunde de foreløbige forholdsregler, som der er nedlagt påstand om.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1. Begæringen tages ikke til følge.

2. Afgørelsen vedrørende sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 17. december 1984.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident